

Geschreven vanuit Bujumbura

Boek-fictie " Geschreven vanuit Bujumbura" door Yoshikazu Kamigaïto

Vertaling uit het Japans en bewerking in het Frans: Jean-Maurice Huard

Nederlandse versie: Peter Keijers

Duitse versie: Andréas Peil

Hoofdstuk 11

(Geschreven in Brussel)

Beste allemaal,

Op 1 februari keerde ik "veilig en wel" terug naar Brussel "Veilig" is minder zeker.

Ik moest nog vijf dagen wachten om er zeker van te zijn dat ik aan de cholera was ontsnapt. Er werd mij verteld dat ik nog zes weken malariamedicatie moest nemen, maar omdat het een beetje zwaar is voor de maag en darmen, besloot ik het op te geven.

Hier in het noorden van België sneeuwde het en de gezichten van de mensen zagen blauw van de kou; het is waar dat ik van de evenaar kwam.

In Burundi werd er niet gekookt of gewassen: het was een paradijs. Ik was nooit alleen; er was altijd iemand om mee te praten, in het hotel of elders.

Maar toen ik thuiskwam in Brussel, zag ik alleen de koude muren van mijn kleine kamer. Het zou een tijdje duren voordat ik mijn oude leven weer kon oppakken.

Om 16.30 uur is het al zo donker dat ik de lamp nodig heb om te schrijven.

Elke middag voel ik me koortsig, wat me niet geruststelt. Daar raakte ik de hand aan van een melaatse bedelares die al haar vingers had verloren; ik dronk vaak van de beker tijdens het zwemmen in de Tanganyka; en bovendien verloor ik mijn maagdelijkheid. Het was genoeg om je te laten zweten.

In Burundi was het vanzelfsprekend dat het leven niet met ons zou eindigen. Ik liet me meeslepen door de sfeer en verwaarloosde, net als iedereen, de preventie van plaatselijke ziekten. Maar zodra ik naar België terugkeerde, begon ik spijt te krijgen van mijn verwaarlozing; in een individualistische wereld blijft er na je dood niets meer over.

Bij mijn terugkeer uit Afrika werd ik getroffen door een feit dat mij tot dan toe was ontgaan: veel mensen in Europa hebben scherpe ogen, neuzen en gelaatstrekken, maar het geheel is flauw en saai. Dit staat in schril contrast met de expressiviteit van gezichten in Burundi, of ze nu mooi of lelijk zijn.

Westerlingen klagen vaak over de onpasselijkheid van de oosterlingen, maar dat is geen goede manier om de zaken te bekijken. In Europa zijn gezichtsuitdrukkingen, met uitzondering van uitbarstingen van vreugde, woede, verdriet of verdriet, vaak berekend; ze missen spontaniteit. Behalve als ze anders hebben besloten, houden Europeanen over het algemeen hun gezicht gesloten; ze zijn onverschillig tegenover anderen.

Omdat het daar niet gebruikelijk is een uitdrukking te verzinnen of emoties te verbergen, draagt iedereen zijn gevoelens op zijn gezicht en soms zelfs op zijn hele lichaam.

In mijn huidige gemoedstoestand vind ik deze manier van zijn menselijker; ik zou er zelfs aan toe willen voegen dat het dicht bij Zen ligt.

Sinds mijn terugkeer ben ik al verschillende keren gaan winkelen, heb ik mijn haar laten doen en ben ik naar een restaurant geweest. Wat me opvalt is de kilte van de winkeliers hier; ik mis de jovialiteit en vrolijkheid van de Burundezen. Koffie, bier, maaltijden, alles had daar meer smaak. Alles was levendiger. Alles was mooier...

Het is een soort ziekte; het maakt niet uit of je het Afrikaanse ziekte of Burundi syndroom noemt; in ieder geval weet ik zeker dat ik eraan lijd....

Het is 17.30 uur. Als ik mijn brief nu post, gaat hij mee met de laatste lift. Het is tijd om te gaan.

Sawada ziet een klein meisje langs hem rennen met een envelop in haar hand. Hij denkt dat ze ongeveer vijf jaar oud is; met haar paardenstaart, haar goed gesneden broek en haar roze katoenen blouse is ze echt schattig. Sawada, die de afgelopen maanden alleen een donkere huid heeft gezien, is verblind door de witheid van haar gezicht.

De brievenbus staat veel te hoog voor haar. Sawada neemt de envelop van haar aan en schuift hem in de brievenbus. En het kleine meisje, heel blij, zegt: "Dank u, meneer", voordat ze wegloopt. Opeens voelde Sawada het Burundi-syndroom verdwijnen.

Dat had hij nodig. Om het budo-onderwijs in Europa te kunnen hervatten, moest hij alles wat hij uit Afrika had overgenomen uit de weg ruimen.

Tot ziens, Burundi! En tot ziens, Tanganyika!

EINDE

Foto van het Tanganyka-meer: door Worldtraveller — From gallery.world-traveller.org. Transferred from the English Wikipedia., CC BY-SA 3.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=326326>